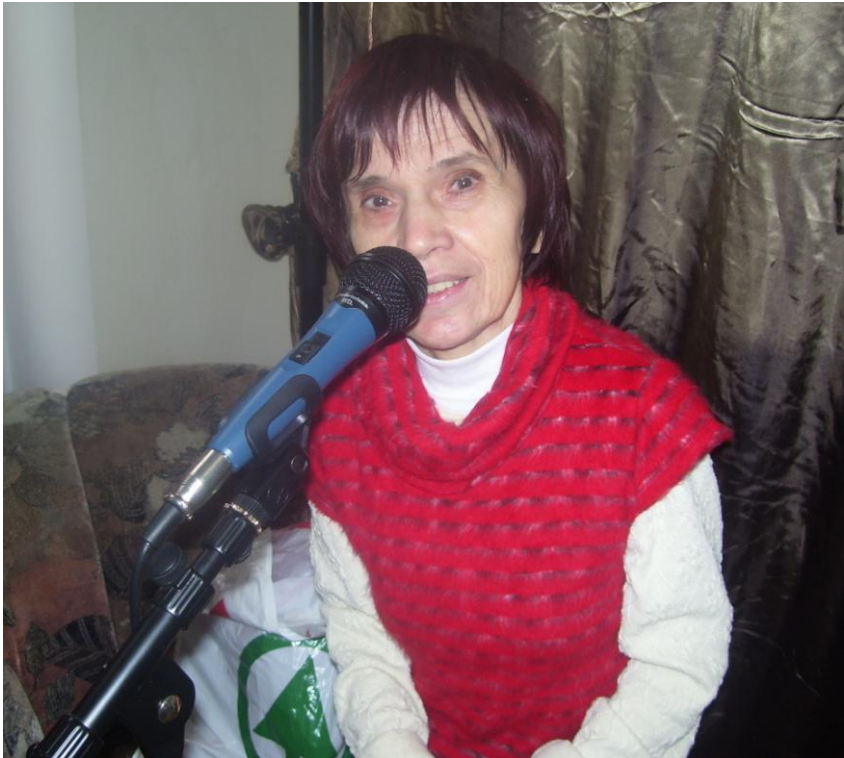

Varga Katalin

Lelkem melódiái
prózákban, versekben

A Barátok Verlista kiadványa PDF-ben – 2013.

Fohász

Léleksimogató: Pasi-lista

*Ötven év felett sokan készítenek számadást az életükről.
Egy ötvenes hölgy most Pasi-listát készít.*

A pedofil

Lent játszottam az udvaron a gyerekekkel. Élveztem a nyári vakáció minden örömét.

Mivel nagyon szerettem a kisbabákat, megörültem, amikor láttam hazajönni az egyiket.

Édesapja toltá az egy éves kisfiút. Elfogadtam a szíves invitálást, felmentem velük a lakásba.

Segítetem a pelenkázásban, etetésben. Aztán a kisfiú elaludt. Mentem volna haza már. De a papa marasztalt.

Bár csak hét éves voltam, ám valahogyan megrémültem, rosszat éreztem. A papa már nem volt olyan kedves. Simogatni kezdett, furcsán nézett. Haza akartam menni rögtön.

Hiába volt minden, egyszerűen bevittek a hálószobába. Durva kezek tépték le rólam a ruhát.

Amikor a férfi is vetkőzni kezdett, már csak sírni tudtam. Hozzáért a nemi szervemhez is, dörzsölgetni kezdte. Ekkor már sikítóztam. A támadóm durván pofon vágott. Hörgött, ömlött róla a víz.

Sosem láttam még meztelen embert, a látványtól hányingerem lett. De ekkor vége lett az egésznek. A férfi odament az ablakhoz, meglátta, hogy jön haza a nagy fia. Ez volt a szerencsém. Nagyon gyorsan felöltöztetett, kilökdösött a lakásból. Azért még

mondott valamit, búcsúzóul. Megfenyegetett, ha elmondom valakinek, mi történt, megöl. Láttam az erkélyen álló, hadonászó férfit, nagyon megrémültem.

Órákig bolyongtam a ház körül, nem mertem hazamenni. Fájt mindenem, patakozottak a könnyeim. Tudtam, nem mondhatok semmit sem. Csak nagyon lassan nyugodtam meg.

Otthon már aggódtak értem a szüleim. Édesanyám megkérdezte, csak nem bántott valaki?

Az esti fürdetésnél sziszegtem, amikor Anyu lent mosdatott. Mi a baj kicsim? Olyan furcsa vagy. Csak nehezen tudtam megnyugtatót, elmeséltem, megijedtem egy kutyától, azért vagyok ilyen feszült.

Hónapokig hordoztam magamban ezt a borzalmas titkot. Álmodtam sokszor felsírtam, újra éreztem annak az embernek a szagát, a durva kezeit. Szüleim már pszichológushoz akartak vinni, annyira zavart voltam, azokban az időkben.

Aztán egyszerre nem bírtam tovább. Úgy éreztem, el kell mondanom valakinek ezt a titkot. A szomszéd lány öt évvel volt idősebb nálam, neki kezdtem el mesélni akadozva, szégyenkezve. A lány egyből tudta, mi a teendő...

Mindent elmesélt a szüleimnek. A reakció rémület volt, Miért nem mondtad el te gyerek? Aztán felgyorsultak az események.

Bírósági ügy lett belőle. Édesanyám ment el a tárgyalásra. Kiderült, idősebb lányokat is molesztált, sőt, volt, akit meg is erőszakolt.

Elítélték a férfit, ki is utasították a városból. A bíró azt mondta, ezek után, nagy férfifaló lesz a lányból, vagy pedig gátlásos.

Lassan, hónapok múlva nyugodtam csak meg, a rémítő kalandot elraktároztam elmém legmélyebb zugába.

Többé nem voltak rémálmaim. Teljesen normális kamaszlány lett belőlem.

A csalódott menyasszony

Vasárnap délután van, a program, buli a Zárgyár Kultúrtermében. A zenét a Prakker zenekar szolgáltatta. Az unkanővéremmel mentem el, örültem ennek, hiszen olyan ritkán találkoztunk.

Jó volt neki dőlni a meleg cserépkályha oldalának Hideg volt a január. Csatlakozott hozzánk még egy lány is,

Az unkanővéremet hamar felkérték táncolni. Csinos, mutatós leány volt. Ketten maradtunk, társnőm nem volt túl beszédes. Elmélikedik, mondta.

Szünet. Ment a tömeg kifelé. De volt, aki éppen most akart bejönni a terembe. Szélesebesen egy srác.

Mint a billiárd golyók, amikor összekocognak. A fiú összefejelt velem, ebből búb lesz a homlokomon, gondoltam, De csak nevetünk az egészen Kicsit szabadkozott még, aztán, rám kacsintott. Micsoda egy kópé.

Üdítőt ittunk, beszélgettünk, hamar vége lett a szünetnek. Megjelent a búbcsináló emberke. Engem akart felkérni, erre bevonult a méla, elmélikedős hölgyike. A táncterem közepére.

Dühös voltam, de aztán beindultak a dolgok. A srác sutyorgott a barátjával. A haver felkért engem. Aztán jött a helycserés támadás.

Jó megjelenésű volt a srác. Szőke, göndör hajú, kék szemű. Ha mosolygott, arca két oldalán gödröcskék jelentek meg.. Ápolt volt, jó illatú. Viseletes, de nagyon tiszta zakóban, ingben jött a bulira.

Nem a városban lakott, iskolába járt csak ide. Haza is kísért, egyből randevút beszélünk meg.

Komoly kapcsolat lett ebből a találkozásból. Megismertem a fiú családját is. Négyen voltak testvérek. A kishúgát nagyon megszerettem. El is jött hozzánk nyaralni. Az öccse is rendes volt,

dolgos. A nővérének volt már egy öt hónapos kislánya. Mennyit babusgattam őt...

Sajnos a vőlegényem nagyon féltékeny természetet örökölt az Édesapjától. Ebből sok vitánk volt. Ha mentünk az utcán és találkoztam egy volt osztálytársammal, vagy munkatársammal, már kérdezgette, honnan ismerem? Vele is van kapcsolatom? Mondtam is neki, miért nem zár be egy üvegkalitkába, hogy senkiivel ne léphessek kapcsolatba.

Nem tetszett neki, hogy szerinte nem vagyok elég önálló. Miért lakom a szüleimmel? Mennyi könyvünk van, én sokkal okosabb vagyok nála. Nem győztem biztosítani az ellenkezőjéről. Ne becsülje le magát. A szüleim meg őt is szeretik. Akkor fel is hagyott ezekkel a problémákkal.

Egy év után, aztán megtartottuk az eljegyzést. Ezek után úgy gondolta a boldog vőlegény, gyakorolni akarja a férfiúi kötelességét is. Én tiltakoztam. Hiába meséltem el a gyerekkori rémségeket a pedofillal, ő csak követelőzött. Néha már szinte durva volt velem. Anyut kérlelte, beszéljen már rá, fekdjék le vele. De én nem tettem meg ezt.

Összevesztünk, haza is ment. Én pedig elmentem a barátnőmmel táncolni. De csak ennyi történt. Nem akartam bonyodalmat. Mégis az lett belőle. Pont akkor hozta el a barátja motorral. Honnan sejtettem volna? Anyuék azt sem tudták, mit mondjanak neki, hol vagyok? Biztosan megcsal, kiabálta és mentek vissza, motorral, a barátjával. De megint csak kibékültünk.

Önként jelentkezett katonának a fiú.

A lakodalom időpontját is kitűztük.

Ekkor jött a nagy trauma. Sokat vitáztunk akkoriban is. Úgy éreztem, nem voltam felkészülve az asszonyéletre. Valami mégsem volt rendben, ezt a rossz gondolatot mindig elhessegettem magamtól. De a sors engem igazolt.

Tíz nappal az esküvő előtt a vőlegényem elküldte az édesanyját azzal az üzenettel, nem nősül, nem lesz esküvő. Faggatták a katonaságnál, miért csinálta? Túl okos volt, más társadalmi réteghez tartozott, mondta indoklásként. Mikor megkérdezték tőle, nem terhes-e a menyasszonya, tiltakozott. Közölte, nem is volt közöttük testi kapcsolat.

Nagyon megviseltek ezek az események. Feszültségoldót szedtem. De talpra álltam, tanultam az esetből.

Évekkel később aztán beszélünk telefonon. Nem reklamáltam, miért is hagyott ott? Megkérdezte, hogy vagyok? Ő megnősült. Csodálkozott, hogy én még mindig a szüleimmel lakom. Azt mondta, még most sem nőttem fel. Szó nélkül megszakitottam a vonalat. Semmi sem történik véletlenül. Mindennek oka van.

Ennek így kellett történnie, annak idején. Levontam hát a tanulságot.

Az első kapcsolat férfival

Össze kellett szednem magamat, az élet megy tovább, gondoltam. Elmentem a szüleimmel nyaralni. Felejteni akartam, újra élni - a sors furcsa fintora volt, hogy ugyanabba az üdülőbe, ahol a nászutunk lett volna. Végül, mégis jól éreztem magam.

Barátnőm rábeszélésére aztán, egy buliba is elmentem.

Táncoltam egy fekete hajú fiatalemberrel. Találkoztunk, de csak nehezen oldódtam fel. A fiú nem akarta elhinni, hogy én még szűz vagyok. Csak nevetett rajtam.

Ekkor jött az elhatározás. Kinek őrizgetem én az ártatlanságomat? Húsz éves múltam, elvégre.

Volt bennem egy nagy adag kíváncsiság, de félelem is.

Döntöttem. Mondtam a fiúnak, unom már a szüzességemet. Ekkor már két hónapja jártunk együtt. A csókokon, öleléseken kívül

semmi nem történt közöttünk. Tőle nem félttem, viccesen mondtam is mindig, ha átölel, hangyákat érzek mászkálni a gerincemen. Kicsit talán még zavarba is jött a fiú, de természetesen nem volt a dolog ellen. Sőt.

Megbeszéltünk mindent, eljött a nagy nap. Nagyon zavarban voltam, félttem, de erősnek mutattam magam... Csipkerózsika, ma megszűrod az ujjadat, gondoltam. De csak lazítani, engedd el magad, mondogattam magamban. A srác édesanyja elment otthonról, kettesben voltunk...

A fiú látta rajtam, mennyire félek. Tudott ő is gyerekkori esetről. Táncoltunk, beszélgettünk. Egy pohárka bort is megittunk. Tudtam, jó választás volt ez. Gyakorlott a partnerem, gyengéd volt eddig is, biztosan nem lesz durva velem. Nem akartam a régi esetre gondolni. Át akartam élni a nagy élményt.

Örök életemben hálás leszek ennek a fiúnak. Ezt az ajándékot sosem felejttem el. Csak egy kicsit fáj, de utána jó volt, bár új volt nekem minden.

El akartam tüntetni a nagy esemény látható nyomait. Sikáltam a lepedőt, közben mondogattam: Ágnes asszony a patakban, lepedőjét mossa-mossa. Ő csak nevetett rajtam. Simogatott, becézgetett, megköszönte nekem, hogy tényleg ő lehetett az első.

Nagyon megéheztünk. Befaltunk egy nagy lábasra való reszelt májat. Kenyérrel tunkoltuk a szaftot. Bekentük egymás arcát a szafttal. Bolondoztunk, mint a gyerekek.

Hazaérve nagyon gyorsan elbúcsúztam a szüleimtől, ezt ők furcsának is találták. Később kiosontam a fürdőbe, kimostam a bugyimon maradt árulkodó jeleket.

Aztán másnap délelőtt kiderült minden. Szabadnapos voltam, Anyu éppen befűtött a kályhába. Rám nézett, s megjegyezte. Te már nem vagy szűz. Tudom. Nem haragszom érte. De ugye ezt nem tagadod le?

Átöleltem Anyut, s megköszöntem, hogy ilyen kedves velem. Mindig is megértettük egymást, őszintén megbeszéltünk mindent. Szinte barátnők voltunk. Persze Apuval is ilyen jó volt a kapcsolat.

A nagy esemény után napokig nem találkoztunk, elutaztam a szüleimmel, ismerősökhöz.

Hazaérve a fiú várt minket az állomáson. De részeg volt.

Később ez egyre többször fordult elő. Egyszer, amikor délutános voltam, a munkahelyemre is bejött, részegen.

Nem akartam már vele lenni. Szakítottunk. De azt, hogy ő volt az első életemben, sosem felejttem el. De nővé mégsem ő tett.

Ez majdnem szerelem volt

Délutános voltam a Távírdán aznap. Munkatársnőm nevetve hozta a táviratot, ami az egyik őrsre érkezett egy kiskatonának. Testhezállót hoztam, mondta.

Jó ideje már, hogy ezeket mindig én mondtam be a Határőrségre. A központosok már megszokták, hogy én hívom őket. Őszinte, tiszta barátságok alakultak. Ismertek már engem a fiúk, tiszteltek, becsültek. Volt, hogy ingyen adtam fel a távirataikat. A leszerelő állomány, jelképesen mindig átadott a következő csapatnak. Sokan velem beszéltek meg az apró kis titkaikat.

Az egyik központos fiú megjavította a villanybojlerünket is. Így kapott kimaradást, s hasznosan töltötte el az idejét. Fel is hívott később telefonon, jól működik-e a masina? Mondtam, remekül. Nevetve mesélte, éppen egy katonatársával beszélget, aki nem akarja elhinni, hogy ő egy nővel társalog. Elkértem hát azt a hitetlen társat.

Így kezdődött a nagy románc. Esténként órákig beszélgettünk telefonon. Szüleim mondták is, azért ennyire ne foglaljam már le

a vonalat. Ekkor jöttek aztán, szépen, sorban a telex papírra írt, hosszú levelek. Nagyon közel kerültünk egymáshoz.

Izgatottan vártuk a személyes találkozót mindketten.

Erre a vasútállomáson került sor. Egyből megismertük egymást, hiszen fotót mindketten küldünk. Nagyon készültem ám. Új frizúra, divatos ruha, diszkrét smink.

Kicsit szégyenlős puszi egymás szájára, aztán már indultunk is hozzájuk. Szüleivel lakott és a két fiú testvérével, egy tágas, barátságos családi házban.

Érkezésünkre egy kutya szalad elénk. Lovagom figyelmeztetett, legyen óvatos. A Berni pásztor eb nagyon barátságos ugyan, de fel fog ugrani rám. Így is lett, szerencsére a falnak támaszkodtam, így nem történt baj. Kutyázás után bementünk a házba. Csak ketten voltunk.

Ő nagy hévvel tisztította a gáztűzhelyt. Morgott, hogy az öccse megint kifolyatta a kakaót, de nem tüntette el a nyomokat.

Megkínált kávéval, üdítővel. Egy csókon kívül semmi sem történt közöttünk. Zenét hallgattunk, jól elbeszélgettünk. Lassan megérkezett a család.

Először a papa, aztán a kisfiú. Kiderült, vele fogok aludni az éjjel. Rajzoltunk, kártyáztunk is.

Aztán megjött az idősebbik öcsi, s később az édesanyja is.

Nagyon családias hangulatú vacsorában volt részem. Olyan kedves volt mindenki. Jól éreztem magam.

Este nagyon hamar elaludtam a puha ágyban. De előtte mesélni kellett a kisfiúnak. Odabújt hozzám, megsimogattam a szösze kobakját, megpusziltam. Megígérte, reggel odaadja majd nekem az egyik Túró Rudiját. Drága gyermek.

Reggel bejött az édesanyja, ébreszteni a kicsit, iskolába kellett mennie. Engem megpuszilt, mondta, jöjjenek el máskor is. Milyen kedves asszony.

Újra csak ketten maradtunk. Mindenki elment dolgozni, iskolába. Indultam zuhanyozni. A konyhából friss kávé illatát éreztem.

Be akartam zárni az ajtót, de aztán mégsem tettem. Meg sem lépdtem, amikor ő bejött.

Élveztük a közös fürdés minden percét. Felfedeztük egymás testét. Mintha mindig ő csókolt volna. Teljesen elvarázsolt. Karjában vitt be az ágyra. Hosszú időre kizuhantunk a valóságból.

Ekkor váltam igazi nővé. Soha eddig nem éreztem ilyen észvesztő kábulatot. Vele minden fantasztikus volt.

Aztán kopogtak a konyha ablakon. Gyorsan felöltöztünk, mentünk ki a konyhába. Szerelmem papája jött meg. Mosolyogva fürkészte kipirult arcunkat. Elmesélte, ma szabadnapja van, de hagyott minket, kettesben.

Felajánlotta, készít nekünk egy ütős tojásrántottát, lilahagymával. Pajzán mosollyal az arcán mondta, biztosan megéheztünk.

Ha jól érzi magát az ember, hamar elrepül az idő. Most is így történt. Indulnom kellett haza, a vonat nem vár.

A buszon csak öleltük egymást, olyan rossz érzés volt, hogy el kell válnunk egy időre.

Kint a pályaudvaron, egymás kezét fogva tervezgettünk. Hogyan tovább.

Hirtelen ott termett mellettünk egy régi ismerős srác. Minden teketória nélkül átölelt, megpuszilt. Nagyon meglepődtem. Megkérdezte, hogy vagyok, még egy puszi és már sehhol sem volt.

Ahogy kedvesem rám nézett, abban minden benne volt. Próbáltam megmagyarázni, ő csak egy ismerős volt, nem tudtam, hogy itt lesz.

Így bízzak meg benned? Kérdezte. Egy ilyen délelőtt után, ezt titted?

De mit követtem el? Gondoltam.

Hiába volt minden. A vonat indulását sem várta meg. Lehorgaszott fejjel ment le a lépcsőn, csak annyit mondott, majd este telefonál.

Ő nem bízik meg bennem gondoltam. Csak ültem a kupében, folytak a könnyeim. Nem törődtem a kíváncsi tekintetekkel.

Hazaérve faggattak a szüleim. Milyen volt? Jól éreztem magam? Fáradt vagyok, mondtam, s bevonultam a szobámba. Ők csak egymásra néztek, nem értették mi történhetett velem.

Huszonnyolc fok árnyékban, erre kapcsoltam be a rádiót. A mi kedvenc dalunk. Megcsörrent a telefon, tudtam, hogy ő hív. Jó kis veszekedés lett a beszélgetésből. Egymást vádoltuk, egy teljesen ártatlan találkozás miatt; ott a pályaudvaron. Hogy miért pont akkor kellett odakeverednie ennek a fiúnak? Hiszen távoli rokonom tulajdonképpen.

Nem tudtam meggyőzni. Még, hogy bennem nem lehet megbízni? Abba is hagytuk hát a vitát. Majd még hívlak, mondta, aztán elbúcsúzott.

Ezek után csak veszekedni tudtunk már. Fáj a bizalmatlansága, hogy nem hisz nekem. Kértem, jöjjön el, beszéljünk meg mindent. De ő hajthatatlan volt.

Jöttek, mentek a levelek, izzott esténként a telefon is. Mérgemben kaméleonnak neveztem, nagyon megsértődött. Nem akartam bántani. Nagyon nyomorultul éreztem magamat.

De ő is.

Rájöttem, az tudja az ember lányának a legnagyobb fájdalmat okozni, akit szeret.

Mert ez majdnem szerelem volt. Sosem felejttem el őt.

Ezek után évekig mindenki bennem őt kerestem. Sajnos nem találtam hasonlót. Teltek az évek, férjhez mentem, de ez volt életem legrosszabb döntése. Közben mozgássérült lettem, nem lett jobb semmi sem. De akkor sem adtam fel.

Négy év a pokolban

Édesapám ötlete volt, hirtelen jött a gondolat tőle. Talán, mert érezte, nem él már sokáig. Azt javasolta, adjak fel Társskereső Hirdetést a helyi újságban. Nem vagyok már egészséges, ők sem élnek örökké.

Kaptam is vagy tizenöt levelet. Együtt bontogattuk, nagy izgalommal a borítékokat. Volt foghíjas mosolyú, zsírcsimbókos hajjú érdeklődő, rettenetes helyesírással.

Túl magabiztos, fellengzős stílusú, nagyképű fiatalember is.

Végül, csak egy levélre válaszoltam.

Bár ne tettem volna, de akkor jó választásnak tűnt.

Közben Édesapám bekerült a Mellkas sebészetre. A Tüdőszűrő vizsgálaton találtak valamit nála.

Édesanyám felkerült Budapestre, protézis műtét várt rá.

Hét végére hazaengedték Apumát.

Ekkor történt meg az első találkozás a választottammal.

Ott toporgott az ajtóban egy sovány, hajlott hátú, sápadt ember.

Remegett a virágcsokor a kezében, úgy izgult.

Csendes volt, félénknek tűnt.

Aztán elkezdődtek a gondok. Apu Szombathelyre került a Tüdőosztályra.

Először Anyut látogattuk meg Budapesten. Nagyon ellenségesen viselkedett a fiúval. Bár akkor hallgattam volna rá. De én sértve éreztem magam. Miért nem jó neki a választottam?

Bár azt mondják, nem jó beleszólni egy gyerek életébe, annál rosszabb, ha tiltanak valamit. Végül is felnőtt nő voltam már akkor.

Édesapám egyre rosszabbul lett. Negyed órába telt, mire ki tudott kelni az ágyból. Nem hagyta, hogy segítsünk neki.

Akkor láttam utoljára élve. A látogatás után rettegtem, ha megszólalt a telefon.

Aztán egy pénteki napon, Karácsony előtt jött az a távirat. Újdonsült párom elment a dolgait intézni. Ketten voltunk a kutyussal otthon, amikor megkaptam a halott értesítést.

Borzalmasan éreztem magam. Csak zokogtam, zokogtam, nem akartam elhinni, hogy Édesapám nincsen többé.

Átmentem a szomszédasszonyhoz. Alig tudtam elmondani neki, mi történt, annyira sírtam. Ő is elkezdett zokogni. Nagyon szerette Édesapámat.

Estig ott maradtam. Telefonáltam, intézkedtem. Gyöngyöt fűzettem velem a szomszédasszony. Pálinkát itatott velem. Gondolta, így talán kicsit könnyebb lesz nekem.

De nem ittam sokat, csak sírtam, továbbra is...

Másnap reggel megérkezett a párom. Akkor fel sem tűnt, hogy nem sírtam, amikor elmeséltem mi történt. Előtte nem mertem. Ő meg csak toporgott.

Újra elment. Én meg intéztem egyedül a temetés körüli teendőket. Anyumat nem értesítettem, de a kórházban tudtak mindent. Legalább neki legyen Karácsonya.

Fel is mentünk december 26-án Budapestre az Anyuhoz. Ez volt életem legborzalmasabb utazása. A párom vígasztalt, de csak mondta azt is, minek bögök annyit? Vajon miért? Édesapám a halálos ágyán erre az emberre bízott. Majd kiderül, jó döntés volt-e? A kórházban a Nővérszobában elmondtam mindent, jól kisírtam magam.

Megálltam a kórterem ajtajában. Édesanyám egyből tudta, mi történt. Ugye meghalt az Apu? Mi lesz most velem?

Együtt sírtunk, de Anyum csak az én kezemet fogta szorosán. A páromét ellökte egyből magától.

Miért is nem vettem észre ekkoriban az intő jeleket?

Új év után mentünk a kórházba, Édesapám ruháiért, intézni a temetést. Akkor ő mellettem állt.

Édesanyámat a temetésre sem engedték haza. Borzasztóan egyedül éreztem magamat. Pedig ott voltak a rokonok, a házból is sokan, meg Apum munkatársai.

Aztán végre Anyut is hazaengedték a kórházból. A párom meg hozzánk költözött.

Jöttek a vitákkal teli napok. Még ekkor sem vettem észre az intő jeleket. Őrlődtem az Édesanyám és a párom között. Végül el is költöztünk. Kisírtam a két szememet, emiatt is...

Egyik albérletből a másikba kerültünk. A férjem egyre többet ivott, megvert, kiabált velem. A legkedvesebb könyveimet fillérekért adta be az Antikváriumba, s az árát elitta. Haza akartam jönni, de ő megfenyegetett, kiírtja a családomat. Neki sincsen senkije, maradjak veszteg. Meg voltam félemlítve, nem mertem lépni akkor.

Lassan mindenemet eladott, videót, színes tévét, ágyneműt. Ki is raboltak minket, de úgy, hogy ő adta oda a kulcsot a szomszédnak. Én megtettem a feljelentést. Ekkor meg is fenyegetett a szomszéd, hogy belém vágja a nagy kést. Kész krimi volt akkor minden.

Végül falun kötöttünk ki, párom legjobb barátja fogadott be bennünket. Egy alkoholista ember. Őt is el kellett látni, nem kért albérleti díjat. De megelégteltem ezt. Egy részeg ember után takarítani.

Vásároltunk egy vályogházat. Csak fel kellett volna újítani

Ekkor kezdődtek igazán a nehéz napok.

Fűtetlen, földes padlójú, vizes falú ház, egyre rosszabbul lettem.

Napirendre kerültek a megaláztatások, verések.

Anyumnak, barátnőknek hiába írtam, ő fel sem adta a leveleket.

De én erről nem tudtam.

Mozgásképtelen, 32 kilós emberi roncs lettem.

Havonta vitt be a Mentő a városba, ellenőrzésre. A mentősök azt mondták, egyik este meglesik és megverik a férjemet. Látták, mi lett belőlem. Sajnáltak nagyon.

Anémiás lettem, bekerültem a Hematológiára.

De előtte történt, két meghatározó esemény. Ezek után már tudtam, mit kell tennem.

Sosem felejttem el azt a napot. Reggel a férjem elindult a boltba, mondván, hoz nekem reggelit. A faluban egy épületen belül volt a kocsmá és a vegyes bolt.

Tudtam már mi következik. Feküdtem a jéghideg szobában, ruhástól, étlen szomjan. A tévéknék csak hangja volt, képe nem.

Éhes lettem. Kivonszoltam magam a konyháig, araszolva, kapaszkodva mindenbe.

Víz nem volt a házban. A vödör alján csillogott a jéggé fagyott víz. A hűtőben találtam tejet, ami enyhén savanyú volt. Velem volt az egyik kiskutyá, a kedvencem. Neki adtam a tejet.

Visszamentem az ágyba, nagy nehezen. A kutyához bújtam, ő legalább adott egy kis meleget, szeretetet. Így aludtunk el.

Már sötétedett, amikor a férjem ébresztett. Félig részegen hóbörgött. Már megint döglök az ágyban. Micsoda asszony vagyok? Miért nem ittam meg a tejet, ami a hűtőbe volt?

Mondtam neki, savanyú volt, így a kutyusnak adtam. Na, erre lett csak igazán mérges.

Addig vágta a földhöz a nyolc hetes kis állatot, amíg az el nem pusztult. Ekkor jöttem én, mert azt találtam mondani neki, hogy kutyagyilkos.

Odajött hozzám, záporoztak rám az ütések. Már vérzett a szám, az orrom. A beszűkült könnyömet ütötte ököllel. Aztán hirtelen mindennek vége lett. Azt motyogta, még megöllek. Hüppögtem az ágy végében. Ő meg levetkőzött, s úgy izzadtan, szesz szagúan, egy nagy verés után, megerőszkolt.

Akkor úgy éreztem, jobb lenne meghalni.

Ezek után nem bántott többet. A barátnőim elhoztak haza, Édesanyámhoz. Mindketten zokogtunk. Ő a látványtól, mi lett belőlem. Most már tudtam, lesz hova hazajönnöm. De vissza kellett menni Győrbe, a Hematológiára.

Három hétig kezeltek ott, de menni akkor sem tudtam. Itt döntöttem el, én vissza már nem megyek, abba a pokolba. A kezelőorvosom azt mondta, még egy tél, abban a vályogházban, a szívizomra megy a gyulladás és akkor... Tudtam, mit akart mondani.

Bekerültem a Reumakórházba. Ide már évek óta jártam. Emlékeztek is rám. Tavaly is beutaltak. De az akkor nekem egy borzalom volt. Koszosan, ápolatlanul hoztak be a mentők. A nővérek kesztyűt húztak fel, úgy vittek a fürdőbe. Ilyen megaláztatást sosem éreztem, mint akkor. Persze ők sajnáltak akkor is, most is. Bejött a férjem, részegen szidott engem, mindenki előtt. Ki is dobták.

Amikor letelt a kezelésem, az otthoni címet mondattam be a mentősöknek. Telefonon megbeszéltük Anyummal, megyek haza.

Ekkor láttam utoljára ott a férjemet. Némi emberséget láttam a szemében, amikor közöltem vele a hírt, nem megyek már vissza hozzá. Azt mondta, jobb lesz nekem így.

Egy nagy kamionnal mentem férjhez. Egy szál ruhában kerültem haza. De mit bántam én.

Lassan helyre jöttem, lábra álltam, kigyógyultam a depresszióból is. Anyunak volt még egy műtéte, így szüksége volt rám.

Örök túlélő vagyok, ez biztos. Ezeket a nehéz éveket nem feledtem ugyan, de most már tudom. Az ember legelőször csak önmagára számíthat. Nem árt a biztos háttér sem, ha van hova menni.

Mindig is szerettem volna gyereket. De a sors mindig tudja, mit akar. Semmi sem történik véletlenül. Mindennek oka van. Talán jobb is, hogy tőle nem estem teherbe.

Tizenhét év után sem adom fel. Ha nem is feltétlenül, de bízom benne, találok még társat én is. Annyi szépség vár még rám. Van-
nak barátaim. Verseket, novellákat írok, énekelek, rajzolok, szí-
nészkedek. A sokadik műtét után is újra megyek, teszem a dol-
gom.

Nem lett túl vidám ez a történet, de remélem, tanulságként szol-
gál, sok elkeseredett nőtársamnak.

Minden gödörből ki lehet mászni, csak akaraterő kell hozzá. Én
nem adom fel!

A hajléktalan Ars Poétikája

Ma is ott ült a padon a hajléktalan. Élvezte a késő nyári napsü-
tést lehunytt szemmel, hátra dőlve.

Egyszer már beszéltem vele. Leültem melléje, ő hálás szemekkel
nézett rám. Értelmes embernek látszott. Nem volt ápolatlan
szakálla, mint a sortársainak. Viseletes, de tiszta ruhában volt
mindig.

Akkor elmesélte nekem eddigi életét.

Mégnékként dolgozott, volt családja, fedél a feje fölött.

Aztán jött a gyárban a leépítés, a csődhelyzet.

Munkanélküli lett, aztán elvált ember. Amikor inni kezdett, egyre
lejjebb süllyedt. Utcára került. Senki nem törődött vele. Felha-
gyott az italozással, próbált munkát találni.

A Hajléktalan szállón verseket írt. De társai nagy részét nem ér-
dekelték a rímei. Ők inkább a kocsmában múltatták az időt. Sokkol-
ta ez az életmód. Változtatni akart, de ez nem ment könnyen.

Kedvenc padján ülve könyveket olvasott. Aztán rákapott a szó-
noklásra. Ha valaki leült melléje, megosztotta vele a gondolatait.

Egyik mondása ez volt: „S ha majd est borul a késő mára, készülni
kell a számadásra.”

Közben ős lett, hideg szél fújt, esett az eső. De ő rendületlenül ült a padján kapucnis kabátjában.

Néhány nap múlva kisütött a nap. De a hajléktalan nagyon sápadt volt, szemei lázban égtek.

Teljesen magába roskadt. Azt mondta, nem megy be a Szállásra, elviselhetetlen ott a légkör.

Csúnyán köhögött, de nem törődött vele. Orvoshoz sem akart menni.

Aztán másnap reggel nagy volt a tömeg a padja körül. Kíváncsi emberek álltak ott.

Rendőrautó, mentő lámpái villogtak.

Meghalt, ennyit hallottam csak.

Tüdőgyulladás, mondta a mentőorvos.

Jött a halottszállító, betették a hajléktalant a tepsibe. Odamentem, utoljára látni akartam. Megengedték.

Mintha aludt volna. Sápadt volt, de arcán halvány mosoly látszott. Szinte hallottam a szavait, amit a Halottszállító autó motorja sem tudott elnyomni.

„S ha majd est borul a késő mára.....”

Szeretlek, ugye tudod?

Itt ül velem szemben ez a fiú. Gyermekkorai jó barátom. Ismeri apró titkaimat, lelkem minden rezdülését. Régóta meghaltak a szülei. Egyedül él, magányos.

Mindig megkérdezi tőlem: Miért ragaszkodom annyira ahhoz, hogy mi csak barátok legyünk?

Mert sosem gondoltam úgy rád, mint akibe szerelmes lehetnék. De ezt nem mondom, csak magamban. Pedig

Tud minden szerelmi csalódásomról, neki bármiről mesélhetek. Hol biztat, hol vigasztal.

Ma nagyon sápadt, szemei lázban égnek. Nem látom a kedves mosolyát sem.

Mi a baj, kérdezném, de ő elkezd a mondani valóját, amitől egy világ omlik össze bennem.

Nem érezte jól magát mostanában, bár sosem panaszkodott nekem. Fájt a torka, megfázásra gyanakodott. Hiába szedett gyógyszereket, semmilyen kúra nem segített.

- Ma voltam orvosnál - folytatja, fogja a kezemet, belőlem meríti az erőt.

Roszzat sejtek, így meg sem lepődök, amikor kimondja a borzalmas mondatot:

- Gégerákom van, ha nem segít a Kemoterápia, megműtenek.

Rémületet látok a tekintetében, én sem érzek másként.

Most tényleg szükségünk van egymásra.

Aztán felgyorsulnak az események. Ülök a kórházi ágyánál, megint csak a kezét fogva. Vele élem át a rosszulleteket, a bizakodást, hogy talán segítenek a kezelések.

De az újabb kontroll vizsgálat nem mutat javulást. Kopaszon, lefogyva fekszik az ágyán, de csak azt hajtogatja: Sose adom fel.

- Vállaljam a műtétet? - kérdezi.

Csak bölintani tudok, nem akarok sírni előtte. Elmegyek a büfébe inkább, mondom neki, hogy sietek vissza. Majdnem megégetem a kezemet a forró kávé csészétől, de mit bánom én. Aztán meglátok egy plüss delfint a polcon. Tudom, mennyire szereti ezeket az állatokat. Gyorsan megveszem, s rohanok vissza hozzá.

Félrebillent fejjel alszik, nem akarom felébreszteni, a párnájára teszem a delfint, csendben csukom be magam mögött az ajtót.

Jön velem szemben a kezelő orvosa. Ismer már engem, minden nap lát.

Ma nem látok aggodalmat a szemében. Azt mondja, két nap múlva megműtik őt, kockázatos lesz a beavatkozás, de ez a legjobb

megoldás. Aztán megfogja a kezem, s szinte suttogva kéri, ne hagyjam most magára ezt a fiút. Ő úgy látja, belőlem meríti most a maradék erejét.

Jó érzésű, rendes orvos, benne megbízom. Megnyugtatom, vele leszek végig.

Aztán eljön a műtét reggel is. Szorongatjuk egymás kezét, vagyis ő csak az egyik kezemet, Mert a másikban a delfin van.

- Itt vár majd rád a Delfin - súgom neki.

Ahogy rám néz, a szemében mérhetetlen szeretetet látok, most mintha nem is félne a rá váró műtéttől.

- Veled leszek, várlak - súgom neki.

Már jönnek is érte. Ahogy felteszik a hordágyra és kiviszik, egy papírlap esik le a földre. Önkéntelenül felveszem. Az éjjeli szekrényre teszem. Mindig is szeretett írni, gondolom, ez is ilyen remekmű tőle.

Néhány sort mégis elolvasok belőle, gondolom, úgyis megmutatja majd.

"Egy szó, mely idejében jött, egy darab ég, és a csönd fölött egy kéz..

Nem is olvasom tovább. Rájöttem, mindig is őt kellett volna szeretnem. Belehalnék, ha elveszíteném.

Hosszú órák telnek el. Miért nem hozzák már? Nem akarom elveszíteni. Műtét előtt kellett volna megmondani neki, hogy szeretem. Végre, nyílik az ajtó, betolják őt. Arcán, nyakán kötések, sápadt, alszik, halkan szuszog.

Megfogom a kezét, megsimogatom. Túl van a műtéten, meg fog gyógyulni. Így lesz!

Megint csak a büfébe megyek. Észre se vettem, ma még nem is ettem semmit sem.

Visszaérve ő még mindig alszik. Odateszem melléje a delfint. Amikor elfogy a szendvics, elkezdek beszélni hozzá. Biztosan hallja.

- Köszönöm, hogy vagy nekem. Most már biztos, hogy szeretlek.
Tudod?

Ketten együtt győzünk. Majd meglátod.

Megmozdul a keze, kinyitja a szemét. Újra elalszik, de tudom, hogy megértette, amit mondtam neki.

Hosszú napok várnak ránk. Nagy műtéte volt, egy ideig torz lesz az arca is, de azt mondta az orvos, rendbe fog jönni.

Ketten együtt legyőzünk minden nehézséget, betegséget. Ugye, kedvesem?

Karácsonyi Angyalka

Gyülekeztek a felhők a Mátra-alji kislefalu fölött, de csak nem akart eleredni a hó. December 23-a volt.

Az egyik aprócska házban Mariska néni éppen a bodzateáját kortyolgatta, amikor kopogtak az ajtón.

Az erdész volt az. Két cserepes fenyőfát hozott.

- Csókolom Mariska néni, meghoztam a karácsonyfákat. De miért kettőt tetszett rendelni? - kérdezte.

- Jaj lelkecském, egyet magam díszítek fel, a másikat pedig kiviszem a Papának a temetőbe, hadd karácsonyozzon ő is.

- Nehéz lesz az Mariska néninek. Kiviszem én szívesen a temetőbe az autóval.

- Isten áldja meg fiam jöjjön igyon egy kis teát és indulhatunk is. Így is tettek. Az erdész a temetőben elbúcsúzott a nénitől.

Ő pedig elmesélte a Papának az elmúlt napok történéseit, közben elrendezte szépen az aprócska kis fát a síron.

- Csak lenne idén is fehér Karácsonyunk Papa, bár esne a hó!

Ahogy kimondta ezt a mondatot, eleredt a hó. Mariska néni hirtelen meglátott egy szép, szőke hosszú hajú fiatal lányt a sír mellett.

- Boldog Karácsonyt Mariska néni - mondta a lány bársonyos hangon. Kedves mosolyától melegséggel telt meg a szíve a néninek...

Aztán elindult, óvatosan lépkedve a havas úton a Vegyesbolt felé.

- Boldog Karácsonyt Mariska néni - üdvözölte az eladó. Mit teszszik kérni?

- Csak egy kis csirke szárnyat szeretnék. Tudja, holnap jön értem a fiam autóval, a városban ünnepelünk a kis unokákkal és a kis menyemmel. Pár éve még én is sütöttem kalácsot, volt saját készítésű szaloncukor is. De hát nem bírják már a karjaim.

Ahogy kilépett az bolt ajtaján újra ott volt a temetőben látott fiatal lány.

- Áldott Karácsonyt néni - súgta és egy csillogó szatyrot adott Mariska néni kezébe. Eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Hazaérve, izgatottan bontotta ki a szatyrot. Kalács és szaloncukor volt benne.

Könnyek gyűltek a szemébe a meghiúsulástól.

Feldíszítette az aprócska karácsonyfát, összecsomagolta a mellénykéket, amit családnak kötött. A csillogó csomagot is a fa alá rakta. Az még éjjel is meleg fényvel árasztotta el az aprócska szobát. Nem tudta mire vélni a dolgot.

Másnap reggel megérkezett a fia. Egyből meglátta a csomagot, Meg is kérdezte

- Édesanyám, ezt a csomagot kitől kaptam?

- Egy Angyaltól Fiam - válaszolta Mariska néni, titokzatos mosollyal az arcán.

- Induljunk lassan, vár minket a család - mondta a fia.

- Visszük a csomagot is? - kérdezte

- Konyharuhába csomagolom a kalácsot, jó lesz az, ha visszajövök - felelte,

A fia megsimogatta Édesanyja arcát.

- Induljunk, ha így esik a hó, időben szeretnék beérni a városba.

Besegítette Édesanyját az autóba. S mielőtt beindította volna a motort, újra ott állt a szép szőke leány előttük.

- Jó utat - mondta azon a bársonyos hangján.

Hirtelen állt el a havazás, úgy ahogyan tegnap eleredt. Mariska néni fia, most már maga is elhitte, tényleg egy Angyalka adhatta azt a csomagot az Édesanyjának.

A rádióban be is mondták: A Mátrában az utak járhatók, nincsenek hóakadályok.

A szép szőke Angyalka pedig ment tovább az útján. Békét, szeretetet hozott a világra.

Mindenkinek Áldott Ünnepeket.

Csábmosoly a pártfogónak

I.

Friss diplomával a kezemben érkeztem meg álmaim városába, Pécsre. Sopronban laktam eddig, azt mondják, hasonlít a két város. Jelenlegi státuszom: Kirendelt pártfogó. Bírónő szeretnék lenni, ezért még sok tanulás vár rám. Izgatottan gondoltam az elkövetkezendő napokra. Vajon ki lesz az első kliensem? Milyen lesz az albérlet, ahova kerülök? Most itt fogok élni egy ideig, ezért fontos, hogy minden igényemet kielégítse.

Ketten osztozunk majd a kiadó házon.

Mikor megérkeztem a már ismert címre, ismét elcsodálkoztam azon a képen, ami fogadott. A barátságos nap-sárga falak, kis előkert, sok szép színes virág, magukkal ragadtak.

Csengetésemre barátságos, középkorú hölgy nyitott ajtót. Amikor először megnéztem a házat, akkor csak a férjével találkoztam. Igazán megnyerő bácsika volt.

Kölcsönös bemutatkozás, üdvözlés után az asszony megmutatta leendő otthonomat.

Tágas, világos szobák, kis társalgó, konyha, fürdőszoba. Az egész házat és berendezését, lágy pasztellszínek uralták, és tették élhetővé a lakást. Nagy a rend és a tisztaság.

Örömmel fedezem fel egy kandallót is a társalgóban. A főbérlőm mikor meglátta, hogy tekintetem ott felejtettem a kandallón, odalépett hozzá és meleg odaadással simogatta meg a párkányát. Nagyon sóhajtott:

- Tudja kedves, még drága édesapám építette a saját két kezével. Majd meglátja a hűvös időkben, milyen barátságosan ropog benne még mindig az akácfa és táncol a láng.

Miután minden részletet - fizetési határidő, házirend, a szemét kihordása, a kert gondozása, a berendezések óvása - megbeszélünk, a hölgy elbúcsúzott, és én egyedül maradtam a házban. Délután érkezik majd a bérlőtársam. Volt még idő, kicsit ismerkedni. Izgatottan vettem birtokba a szobámat, ami se nem nagy, se nem kicsi. Éppen akkora, hogy kényelmesen elfér benne minden holmim. Egy kis pakolászás után szinte kényszert éreztem arra, hogy kiüljek a kis tornácra. Csábított a hintaszék. El is aludhatom, mert a bérlőtársam ébresztett fel.

- Szia, Fanni vagyok. Én vagyok a másik bérlő.

Egy nevetős szemű fiatal lány nézett rám; ilyen sokáig aludtam volna?

- Szia, Fanni, Laura vagyok. Azt hiszem kicsit elbóbiskoltam itt a friss levegőn - mosolyogtam vissza rá. - Most érkezted, vagy már körbe is néztél?

- Már körbenéztem. Azt hiszem jó választás volt ez a házikó. Már is otthon érzem magam benne - mondta Fanni, majd ő is pakolni kezdett. Épp csak a legfontosabb holmikat szedte elő. Pizsama, tisztálkodó szerek, papucs és végül a legféltettebb kincse a laptopja kerültek elő.

Pakolás után elindultunk felfedező útra, hiszen a hűtő üresen táng. Be kell vásárolni tartós élelmiszereket is, mert ha magunk

főzünk, azzal sokat spórolhatunk. Sétálás közben, a háztól nem is olyan messze, felfedeztünk egy hangulatos kisvendéglőt.

- Hú de megéheztem! - mondtam. - Ülünk be, együnk valamit, és majd utána vásárolunk.

Fanninak sem volt ellenvetése, így beültünk a csöppnyi helyre. Odabent halk zene, tompa fény, olcsó árak, barátságos kiszolgálás fogadott minket. Az étlapot böngészve szinte egyszerre mutattunk a halászlére. Ezen egy ideig jól elszórakoztunk. Majd te-le hassal elindultunk vásárolni. Hazaérve gyorsan elpakoltunk. Kicsit leültünk a társalgóba és beszélgetni kezdtünk. Fanni izgatottan mesélte, hogy minden este, chat szobába jár, Messengerezik, és hogy a chat szobában sokat flörtölnek egy bizonyos illetővel.

- Na és komoly?- kérdezem aggódva.

- Még az elején tartunk, de olyan szövege van! Azt hallanod kéne.

- Azért legyél óvatos!- figyelmeztetem őt.

Fanni, huncutul kinevette aggódó, anyáskodó viselkedésemet.

- Na persze! - mondja -, te Bírónő leszel. Már most fenntartásod van sok mindennel szemben.

- Te pedig, egyszer nagyon híres festő - felelek, végül felállok, elköszönök, és a szobámba megyek. Fanni is elvonul a szobájába, de az ajtót mindketten nyitva hagyjuk. Megbeszéltük még napközben, hogy így teszünk majd. Hamar lekapcsoltam a kislámpámat, és a csendben hallottam, ahogy Fanni klaviatúrája kattog.

Aranyos lány ez a Fanni - futott át még egy kósza gondolat a fejemen, majd hirtelen elnyom az álom.

II.

Másnap reggel kávé illata ébresztett. A konyhában érve friss ropogós kifli, vaj, méz, és tej várt az asztalon. Na és Fanni napsugaras mosolya. Megpuszilom, megköszönöm a kedvességét.

- Képzeld, megkaptam az első pártfogoltam nevét és címét. Ma megyek hozzá először! Kicsit izgulok - mesélem Fanninak, a finom, friss kiflit ropogatva.

- Szorítok neked Laura. Jaj, sietnem kell! Még a végén elkések a suliból. Elbeszélgettem az időt a lovagommal a chaten. De ugye, majd mesélsz milyen volt az első napod? - kérdezte, majd egy szeles Fanni puszit nyomott az arcomra, és már el is szaladt.

Összeszedtem én is a cókómom, és elindultam első munkám helyszínére fel. A buszról leszállva egy eléggé lerobbant, rozoga lakótelepre érkezem. Törött üvegű kapubejárat, kopott, koszos lépcsők, hangos beszéd fogad, amíg felérek a negyedik emeletre. Becsengetek, előtte önkéntelen mozdulattal megigazítom a hajamat.

Alacsony, vékony, rosszcú fiatalember nyit ajtót.

- Kezeit csókolom! Kit tetszik keresni? - hamis, csábmosollyal az arcán kérdezi.

Bemutatkozom, mint a kirendelt pártfogója. Beljebb invitál. Ahogy elmegy mellettem, megcsap a testszaga. Leül velem szemben a fotelba. Taszít, ahogyan szétveti a lábait. Most már a lábszagát is érzem. Hova kerültem? Lejjebb húzom a szoknyámat is, mert a combjaimat búvöli. Na, és ha megtámad? - fut át az agyamon.

- Mit kérsz szépségem? - kérdezi - Szólítsál Alexnek. Milyen kár, hogy a pártfogóm vagy! - hajlong ripacskodva.

- Kedves Alex, megkérhetem, hogy ne tegezzen? - Most már tényleg dühös vagyok és feszült. Remélem, nem veszi észre rajtam. - Kérem, meséljen a legutóbbi esetéről, amiért börtönbe került - kezdem a beszélgetést.

- Egy soproni családnál voltam legutoljára - kezdett bele a mesélésbe, nem kis büszkeséggel. - A chaten ismertem meg a fiatalabb hölgyet.

Hogy milyen kicsi a világ! - futott át az agyamon. - Pont Sopron? Egyre jobban érdekelt az eset. Messziről hallottam Alex hangját, de a kíváncsiság úrrá lett rajtam, és legyűrtem az ellenszenvet. Figyelni kezdtem ismét arra, amit mond.

- Nem kis munkámba került, mire elmehettem hozzájuk. Az édesanyjával lakott együtt. Két mozgássérült, hiszékeny nő. Míg én egyik napról a másikra éltem, addig nekik lakásuk, modern bútoraik, pénzük volt. Jó fogásnak tűnt. Alig költenek magukra, és egy csomó lóvét kapnak segélyként. Ez nem igazságos a sorstól! Én itt vagyok fiatalon, élnem kéne az életet, és tessék! Szinte koldulok.

- Remélem, nem várja tőlem, hogy most sajnáljam - szólok közbe. Ő válasz nélkül folytatja monológját:

- Nagyon összebarátkoztunk és megengedték, hogy amíg nem találok valami helyet magamnak, addig náluk lehetek. Na persze, eszem ágában sem volt bármilyen helyet is keresni. - Vigyorgott idétlenül, ahogy erre a trükkjére visszaemlékezett. - Nagyon jó fiúnak mutattam magam. Nem hagyhattam, hogy átlásson rajtam. Figyelmes voltam, kedves és az is előfordult, hogy segítőkész. Éppen ezért úgy megbíztak benne, hogy még a pénztárcájukat is ott hagyták az orrom előtt. Minden szívfájdalom és aggodás nélkül vettem ki az Öreglány bukszájából negyvenezer forintot. Nagy cirkusz lett belőle.

A képébe tudnék mászni, ahogyan ezeket meséli! - öntött el a méreg, és az undor.

- Hajnalig számítógépezhettem. Bármit csinálhattam. Még találkozókat is megbeszéltem más nővel az ő gépén, amíg ő oda sem tudott ülni hozzá. Teljesen kisajátítottam a masináját. Valami szórakozás nekem is kellett. De csak ideig, óráig mentek ilyen jól a dolgok, mert, egyre feszültebb lett a légkör. Naponta kérdezték, mikor megyek már el? Láttam már sokszor, hol tartja a pénzét a

leány. Egy alkalmas pillanatban, amikor nem látták, szépen elemeltem ötvenezer forintot a borítékból. Először mindet ki akartam venni, de jószívű vagyok és húszezer forintot meghagytam neki.

- Felháborító, hogyan tudta ezt csinálni két sérült, kiszolgáltatott helyzetben lévő nővel! - förmedtem rá, miközben felálltam a székről.

- Csak nyugi, kedveském! Egykettőre kidobott a Kedves Mama. Azért meglepett, hogy volt bennük annyi hév, hogy feljelentse nek. Hát nem gondoltam volna róluk, amikor még ott laktam.

Akkoriban már az új élettársamnál laktam Budapesten. Ott találta meg a rendőrök. Be is kerültem a börtönbe.

Nagyot sóhaj, kicsit zavartnak tűnt. Szerintem megbánta, hogy ennyire őszintén és beszélt. Engem is nyomasztott már ez a sok fellengzős beszéd, és aggódni kezdtem, mert emlékeimben felémlett ez a két hölgy, akikről mesélt. Anyám szokott néha segíteni nekik. Felháborodásom még nagyobb lett, hogy ismerőseimmel történtek ezek a rémségek.

Feszengve búcsúzom tőle. Lejárt az idő, mennem kell. Ő is fogja a dzsekijét, mondván ő is jön, mert még be kell vásárolnia.

Amikor idefelé jöttem, egy Internet kávézót láttam a buszról, két házzal lejjebb. A buszra várva látom ám, Alex nem vásárolni megy, hanem oda megy be. Na, legközelebb meglepem ott is, akkor, amikor nem is számít rá. Elintézek még néhány ügyet, bekapok egy hamburgert, délután két óra is elmúlik, mire hazaérek. A ház előtt egy borzas kiskutyát látok a lépcsőn ülni.

- Szia, kutyus! Hát te hogy kerültél ide?

Barátságos farok csóválással kíséri be a házba. Ott találom Pannit a főbérőnket. Izgatottan toporog Fanni háta mögött, aki éppen egy mandalát rajzol üvegfestékekkel az ablakra.

- Szép napot Laura! - fordul felém. - Látod milyen ügyes ez a lány? Jaj, kicsikéim, ugye nem baj, ha tegezni foglak benneteket?

- Nem, nem! Örülünk neki - válaszoltuk egyszerre Fannival.
- Tulajdonképpen kérni jöttem hozzátok. Erről a kutyusról lenne szó Dodó a neve.

Üdülni megyünk a családdal, nem vihetjük magunkkal, a panzió pedig nagyon drága. Itt hagyhatnám a kutyát tíz napig?

- Igen, szívesen vigyázunk rá - mondja Fanni és már fel is kapta a kiskutyát, aki ezt nagyon élvezi. *Gazdasszonya megkérte, hogy legyen jó kutyus, fogadjon szót a lányoknak, majd elbúcsúzott.*

Odakint szürkülni kezdett az ég alja. Fanni kihozta laptopját a kis társalgóba, hogy ne legyek egyedül, amíg, vacsorára elkészítem a lecsót. Addig beszélget egy kicsit a lovagjával. A beszélgetés hevében megfeledkezve önmagáról, időnként hangosan - mintha hallaná a beszélgetőtársa - válaszol:

- Ne olyan hevesen! Még csak három napja ismerjük egymást. Ne szédítsed már Stefikét! - kuncog hamiskásan. *Élvezi, hogy flörtölhet.*

- Ki az a Stefike? - kérdeztem a konyhából.

- Hát az én Nick nevem - nevet Fanni.

Közben elkészül a lecsó. Ínycsiklandozó illatok terjengnek a konyhában.

- Vacsora! Asztalhoz! - szólok elgondolkodva. Meg is jelenik a két kosztosom, Fanni és Dodó. Mindenkinek tesztek a tányérjába az illatozó lecsóból. Az eb úgy falta, mint aki egy hete nem evett.

Vacsora után elmosogatunk. Kicsit még beszélgetünk Fannival. Mondom neki, nekem nem túl szimpatikus a lovagja. Megnyugtat, ő is óvatos vele. Nem kell, aggódjak. Még a nevét sem árulta el neki, és azt sem, hogy hol lakik. Ebben maradunk. Ezután mindketten a saját dolgainkat intézzük. Ő folytatja a flörtölést, én a következő látogatást készítem elő a pártfogoltammal. Elhatároztam, holnap délelőtt felhívom Alexet, hogy csak este tudok elmenni hozzá. De délután meglepem, a kávézóban.

Így is tettem. Másnap felkerekedtem, és egyenesen az Internet kávézóba mentem. Ott ült Őkelme az egyik számítógép előtt, fején a fülhallgatóval. Észre sem vett engem.

Nem szokásom ilyent csinálni, de mögéje lopózok, s megnézem, kivel cseveg.

- Te jó ég! Minden vér az arcomba szalad. Alex, Stefikével beszél! Meg kell kapaszkodnom a székből. Ezt már észreveszi. Riadtan rám néz, s egy gyors kattintással, máris egy játék oldalra van.

- Kezét csókolom! Éppen játszom. Nem estére ígérte, hogy eljön?

- próbálta zavarát leplezni. - Akkor most felmegyünk hozzám?

- Szó sem lehet róla! Jó idő van, beszéljessünk a parkban. Ahhoz képest, hogy pár napja jött ki a börtönből, máris újra csábít, úgy látom. Újabb áldozat? - kérdem epésen, miközben gondolataim Fanni körül járnak. Ez nem lehet igaz. Hogy éppen Fannit szédítse. Mit csináljak most? A pártfogoltamról semmit nem mondhatok.

Beszélgetünk még egy kicsit, aztán én elbúcsúzom tőle. Hazaérve, megkérdezem Fannit, van-e képe a lovagjáról? Ő mutat egy elég elmosódott fotót, de egyértelműen felismerem rajta Alexet.

- Hát egy cseppet sem szimpatikus! - mondom neki. Fanni most nem tiltakozik. Valami baj lehet, ha már nem ellenkezik, nem olyan lelkes, mint eddig.

Ezt követő néhány napban aggódva figyeltem Fannit. Csak téblábolt. A gép felé sem nézett. Talán szakítottak? De az is lehet, Alex most csak óvatos egy kicsit. Feleslegesen nem kockáztat. A nagy lovag, jobbnak látja, ha nem megy be a Kávézóba.

Ma viszik el a kutyát. Panni néni telefonált, a fia jön majd Dodóért délután. Éppen teregetek, amikor megjelenik egy szimpatikus fiatalember.

- Csókolom! Péter vagyok, a Panni néni fia - mosolyog rám.

- Tudom, a kutyáért jött. Én Laura vagyok - mutatkozom be illendően. Kicsit elbeszélgetünk vele. Főleg a kutyáról. Hogy milyen

aranyos kölykei vannak. Megemlítem, mi is szeretnék majd egy kiskutyát. Azt mondja, van még két kutya az alomban, Dodó kölykeiből. Még válaszolni sem volt időm, mert előbukkant Fanni:

- Fiút szeretnék - mondja. - Szia! - fog kezét Péterrel. - Éppen tanultam. Tudod, muszáj jól teljesíteni ahhoz, hogy megmaradjon az ösztöndíjam. Különben nem tudnék itt maradni. - mondta még, miközben hamiskásan nézett hol rám, hol meg Péterre, aki éppen búcsúzkodni kezdett. Talán egy kicsit hosszabb ideig szorongatta a kezemet, mint illendő volna. Hagyom, mert jól esik, és elmosolyodok. Kis társnőm sokat sejtően köhécsel. Péter elkapja a kezét, majd megígéri, hamarosan eljön majd, és hozza a kiskutyát is.

- Tudtad, hogy rendőr? - kérdeztem.

- De jó! Akkor rendőri védelem alatt állunk - tréfálkozott Fanni. Ha tudná, milyen találót mondott.

IV.

Hétvégére hazamegyek Sopronba. Fanni majd két hét múlva utazik csak haza a szüleihez. Ő Szegeden lakik, a napfény városában. Kicsit izgulok, mi lesz ezzel a lánnyal itt egyedül. Félttem Alextől. Nem hagynak nyugton a rossz gondolatok, ezért megkértem Pétert, ha tud, nézzen rá néha. Nem ígérhette meg, mert szolgálatban volt.

Nagyon jól éreztem magamat otthon. Feltöltődtem a hazai levegővel. Hiába hasonlít a két város, azért én mégiscsak itt vagyok itthon, ide tartozom. Otthonról felhívom Fannit. Ő megnyugtat. Nincsen semmi baj. Majd hozzáteszi, hogy hiányzom. Ez jól esik nagyon.

El kell ismét búcsúznom a családomtól, a városomtól, ám most már nem olyan nehéz a szívem, mint amikor először tettem ezt. Hisz várnak rám Pécssett. Mégis, visszafelé a buszon ideges vagyok. Nem hagy nyugton egy kellemetlen érzés.

Sajnos félelmeim beigazolódtak.

A ház elé érve egy villogó rendőrautót pillantok meg. A gyomrom a torkomba ugrik.

Fanni ott ül a hintaágyon, a szemeit törölgetve, amik már messziről is piroslottak. Sietve megyek hozzá. Átölelem, úgy kérdelem tőle:

- Mi történt?

- Itt volt Alex, meglopott! - kezdi mesélni, még mindig akadozó lélegzettel.

- Ó ne! De hát hogyan talált meg?

- Azt mondta, a múltkor követett téged a buszon. Akkor meglátott engem az udvaron, és mivel tudta, hogy hazautaztál hát meglátogatott. De miért követett téged? Mi közöd neked hozzá?

- nézett kérdően a szemembe, de én nagyon szégyelltem magam, és nem tudtam viszonzni a nézését. Fanni folytatta, kissé megnyugodva, hogy már ott vagyok mellette.

- Éppen kint tanultam a hintaágyon, amikor megjelent a kapuban. Gondolhatod, hogy meglepődtem, főleg azok után, hogy napokig felém sem nézett. Óvatosságból kint maradtunk az udvaron. Hiszen nem is ismerem őt. Egy idő után bekérezkedett a WC-re. Elég sokáig volt bent. Nem gyanakodtam. Miért is tettem volna. De aztán megjelent. Azt mondta, kár hogy nem egyedül lakom itt. Végül egy nagy csábmosollyal az arcán elment. Rossz érzésem támadt. Eszembe jutott, a pénztárcámat a konyhaasztalon hagytam. Gyorsan beszaladtam a házba, hogy megnézzem. A pénztárca ott is volt az asztalon, de üresen. volt benne húszezer forint, amit még a szüleim küldtek. Gondoltam, az ösztöndíjig elég lesz, ha jól beosztom. Hát nem ellopták!? Hogy merte ezt csinálni?

- Én már tudtam, hogy veled beszélget az Alex - vallottam be neki. - Nagyon szégyellem, de nem szólhattam róla! Tudod, a titoktartás.

- Nem te tehetsz róla. Én sem gondoltam, hogy meg meri ezt csinálni.
- Fanni, mi végeztünk. Ujjlenyomatot vettünk. Most megyünk a lakására - mondta a hivatalból ott lévő Péter, miközben felém fordult, és üdvözölt.

- Laura, szép napot!

Én a nyakába borultam. Most jött ki rajtam a feszültség.

- Nem szólhattam Fanninak! Nem tehettem! - próbáltam elmagyarázni neki, nehogy rosszat gondoljon rólam. De Ő megértette, tudta, hogy meg volt kötve a kezem.

- Ne butáskodj! Nem tehetsz róla.

- Milyen bírónő lesz így belőlem? Ennyire nem vagyok képes, hogy megvédjem, akit szeretek? - zokogtam tovább, és áradt belőlem a csalódott fájdalom. Önmagamban csalódtam. Összedőlt a világom. Nem tudták, hogyan vigasztaljanak. Úgy igyekeztek, még Fanni is felszárította a könnyeit, és bátorított, hogy hiszen mindent jól csináltam. Olyan megnyugtató, ahogy Péter bátorítóan átölelte a vállam. Csak szorított magához, és én éreztem, hogy ettől a szorítástól, az erő visszatér belém.

- Most mennem kell a gonosztevő után - mondta, és megígérte, visszajön és mindenről beszámol nekünk.

Kicsit már nyugodtabb vagyok. Van egy szerető családom Sopronban. Bírónő leszek. Lett egy aranyos albérlőtársam, aki a barátnőm is egyben. Na és talán egy új szerelem is rám talál, Péter személyében. Mert ezt, valahogy így éreztem. Nem tudom honnét, de éreztem, tudtam. Közben Fanni főzött nekem egy finom teát, pedig nem az erőssége a főzés - az igaz kávé, azt jól tud főzni -, de lesz még időnk, és majd megtanítom a főzés minden fortéjára. Megfogadtam magamnak; Harcolni fogok bírónőként is azért, hogy a bűnösök nyerjék el méltó büntetésüket. Hogy soha egy nő se kerüljön ilyen emberek karmai közé, mint Alex.

Így legyen!

VERSEIM

Kerekes barát

Sok-sok meredek lépcső, feljutni nehéz.
Ott fent a hivatal, gazdám velem tette kész
Nézzük csak, s kiderül.

Elfogadva önmagát, megvillantva mosolyát.
Kérő szóra nyitja száját.
Jó érzésű embert keres, tán nem is kell kérni
Engem fogva két oldalról, fel is lehet vinni

Egészséges társaink, hozzátok szólunk.
Ti olyan keveset tudtok rólunk.
Néha nem tudjátok, mit kezdjete velünk.
De ha akarjátok, mi segítünk.

Egyformák vagyunk, fogjunk össze.
Egyszerű ez, nézzetek szemeinkbe.
Ne forduljatok el, ki se gúnyoljatok.
Tolószékre ülve ti is megtudjátok.

Kihívás így mindennap, ugye már érzitek?
Mi is itt vagyunk, s ti megtehetitek.
Kérve, vagy kérés nélkül, segítsetek nekünk.
Ígérjük, mi mindig hálásak leszünk

Van ám sok jó példa.
Itt a Paraolimpia.
Tolókocsiban táncolni is lehet.
Ha egy egészséges segít neked

Legyél látás-vagy mozgássérült, ne halljál szavakat.
A legelső lépés, fogadd el önmagad.
S ha a többi ember észrevesz téged.
Már is legyőztél sok nehézséget.

Szellemi állapotod lehet gyenge,
De te is belelátsz a szívekbe.
Járjunk hát jelképes Szeretet-táncot
Egymás kezét fogva, legyőzzük a Világot.

Nyugdíjas tanácsok

Igaz, hogy már két emberöltőt megéltem.
Én mégsem csüggedek, élvezem életem.
Dolgos évek tovatűntek, nem bánom.
Nyugdíjasként, boldogan élem világom.

Mondják, második gyerekkoromat élem.
De könyvbe fogom írni minden emlékem.
Mert nem adom fel, annyi szépség vár még rám.
Talán látom felnőni a kis unokám.

Napomat minden reggel tornával kezdem.
Kertben kapálgatok, hiszen megtehetem.
Barátaimmal az erdőben sétálgatok.
Felidézzük mindig a régmúlt világot.

Itt fáj, ott fáj, lassan mozgok, nem számít.
Csak érezhessem ezt még sokáig.
Magas vérnyomást én csak hírből ismerem.
Mások szeretete a jó gyógyszer nekem.

Minden betegség a lélekből indul el.
Ez ellen bátran veszem a harcot fel.
Derűlátó leszek, a jövőnek élek.
Így talán, látod, száz évet is megélek.

Kicsiny falum

Kezembe akadt egy merített papíros festmény.
Kicsiny falumról készült, egy szép nyári estén.
Sorsom messze repített régen, szülőhelyemtől.
Emlékeim milyen sokszor, sírva idézem föl.

De most visszamegyek az én szülőfalumba.
Várnak a házak, sok emlék, a hársfa illata.
Templomunk tornyát látom, már messziről integet.
Most már vidáman idézem fel az emlékeket.

Megállok a dombtetőn, kicsiny falum hívogat.
Kislányként itt szaladgáltam, játszottam mily sokat.
Barátnőm talán lefesti a szép jelenetet.
Dombtetőn állva, sok év után, így emlékezek.

Karácsonyi éjszaka

Pajta mélyén fény világol.
Közepében puha jászol.
Áldott éjben megszületett.
Egy Megváltó, kicsiny gyermek.

Hú állatok körülállják.
Pásztorok mind megcsodálják
Ideértek a Három királyok.
Messze hallik imádságuk.

Kint háztetőn ülnek a fellegek.
Ledobnák már terhüket.
Csillogó hópihével.
Köszöntsék a Gyermeket.

Angyalok, ott fent az égben.
Hirdessétek üdvösségben.
Kis Jézuska megszületett.
Örvendjete emberek.

Szívlakó

Bár huszonegy éve, hogy elmentél.
Szívembe mégis, örökre beköltöztél.
Tudom, te fentről vigyázol reám.
Soha nem feledlek, Édesapám.

Látom most is mosolygó arcodat.
Hallani vélem kedves hangodat.
Sírodnál is mindig beszélgetek veled.
Látod? Szép koszorút vettem neked.

Álmomban is sokszor találkozunk.
Nem engedsz el, mi összetartozunk.
Bár köténykédben már nem főzöl nekünk.
Anyuval mi, naponta emlegetünk.

Életedben annyi szépet kaptam tőled.
Tőled örököltem a lelki erőmet.
Írói vénámat is tőled loptam
Ihletet adtál, én pedig írtam.

Talán most jó volna sírni.
Ennyi év után tudok neked írni.
De most látod, megtörtént a csoda.
Soraim hozzád szólnak. Hallod Papa?

Szívlakó lettél, ugye tudod?
Mindig veled lesz feleséged, s lányod.
Égjen hát a mécses örökké érted.
Mi mindig szeretni fogunk téged.

Varga Katalin honlapja:
<http://gportal.hu/portal/zsebibabi>

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
